

[Sigsgaard.]

hensyn til kapitalen. Det er hensynet til profitten, der går forud for hensynet f. eks. til den resterende suverænitet. At lønarbejderne og deres ligestillede så bliver langt dårligere stillet i fællesmarkedet, bekymrer ikke flertallet. Man forplumrer endda fra visse sider vandene ved at tale om, at der bliver bedre muligheder for at indføre socialisme i det øjeblik, man kommer i fællesmarkedet.

Jeg forstår godt, at kapitalistiske lande søger sammen i blokke. Man tror vel også derved at kunne undgå de stadig hyppigere valutakriser. Men nu er det jo sådan, at kriserne faktisk ikke daler fra himlen ned, som man tit kunne få indtryk af, når man læser økonomiske oversigter og andre værker. De skyldes landenes forskellige økonomiske styrke og væksttempo. Skal kriserne undgås, må forskellene i økonomisk vækst og økonomisk styrke altså kontrolleres og nivelleres, og det kan kun ske, hvis der føres en stadig mere ensartet integreret økonomisk politik. Vesttyskland har da også klart forlangt fælles økonomisk politik som en betingelse for valutasamarbejde. Det er en betingelse, man har stillet op over for Frankrig, og franskmændene slår sig i tøjret, men de vil blive nødt til at give sig inden så forfærdelig længe.

Det er derfor totalt urealistisk, når socialdemokratiet tror, at Danmark selv kan bestemme sin skattepolitik og sin økonomiske politik i fællesmarkedet. Det er helt rigtigt, at der ikke i Romtraktaten står noget om, at fællesmarkedet skal bestemme momsprocentens højde eller andet tilsvarende. Men man forstår jo ikke noget af det hele, hvis man alene holder sig til Romtraktatens ord og man ikke ser på, i hvilken retning den økonomiske udvikling går. Hvis man studerer dens retning, kan der ikke være megen tvivl tilbage. Den igangværende krise, som vi slet ikke har set slutningen på endnu, vil fremskynde den fælles valutapolitik i fællesmarkedet, for hvis man ikke når frem til denne fælles valutapolitik, bliver den fælles landbrugspolitik og den frie handel over de interne grænser i fællesmarkedet illusorisk, når man ikke fra dag til dag ved, hvordan valutakurserne ligger. Man må altså ind på en fælles valutapolitik, men så er det, vesttyskerne kommer og

siger: så forlanger vi til gengæld at have indsigt med den økonomiske politik, der føres i de andre fællesmarkedslande — et udmærket forståeligt ønske fra vesttysk side. Det vil altså sige, at vi dermed får fart i udviklingen henimod en økonomisk union.

Fællesmarkedet kan falde sammen, men hvis det ikke sker, burde enhver, der har øjne at se med, være klar over, at fællesmarkedets udvikling går henimod en forbundsstat à la USA, sådan som man også tydeligt sagde det for ti år siden, da man diskuterede tilslutning til fællesmarkedet. Det kan tage mange år, men linjen er klar. Målet er en stærk vesteuropæisk kapitalistisk supermagt. Om det vil blive nået, er selvfølgelig en anden sag, for kapitalismen er på vej nedad i verdensmålestok; det vidner de hyppige kriser om, og det vidner USAs tilbagetog i Asien f. eks. om. Men indtil videre er det pengene, der regerer.

En del af Danmarks beskyttelse mod kriserne er, for lige at tage dette vigtige fænomen i vores økonomiske situation op, den høje rente. I fællesmarkedslandene er de fleste amerikanske investeringer foretaget med landenes egne midler. I Danmark derimod ser det ud, som om der investeres mange udenlandske penge. Det er bl. a. for at holde på dem, at renten er så høj. Ved en lavere rente ville de udenlandske penge søge bedre græsgrange i andre lande, og det ville gøre ondt på valutakassen. Regeringen kan altså med nogen ret sige, at den fører højrentepolitik for at beskytte valutaen. Men den lader de unge og de boligsøgende betale gennem rent ud sagt vanvittige huslejer i det nye byggeri. VS er imod den politik. Vi er imod regeringens politik, men vi er ikke et skatteenægterparti. Vi har stillet forslag om, hvordan vi synes, at skatterne skal opkræves, om lettelser for de mindre indtægter, skærper for de store, forhøjelse af selskabsskatten og formueskatten. På den måde og ved samtidig bekæmpelse af skattesnyderiet vil vi skaffe penge til staten, men det vil man overhovedet ikke diskutere her i folketinget. Vi vil ikke være med på regeringens og heller ikke på socialdemokratiets måde. I øvrigt er det svært at se, hvad der adskiller de to måder; det er i hvert fald begge to måder, der gavner pengemændene, dem, der sidder på formuerne, dem, der har selskaberne og kan manipulere med dem og